

Què diu Jesús sobre la pregària (5)

Com hem anat dient, per a una pregària cristiana autèntica és essencial conèixer i meditar els ensenyaments de Jesús sobre la pregària, que els deixebles van escoltar, conservar i lliurar a les comunitats cristianes, i que han estat viscuts pels creients fins que es van dipositar a l'Evangelí. Continuem considerant aquests ensenyaments.

“Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells.” (Mt 18, 20)

La pregària solitària s'hauria de fer en comunió amb tota la humanitat. Aquesta comunió hauria de ser la nostra preocupació principal en la pregària comuna. Crist, el Senyor, va assegurar la seva presència. I demana una convergència, no només de les veus, sinó sobretot dels cors (*“si*

dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà")

. No és fàcil l'art de posar-se d'acord, però no podem pregar junts sense aquest camí de reconeixement de l'altre, de la seva diferència, dels seus dons i del seu servei a l'Església.

Per desgràcia no sempre tenim prou en compte la importància de pregar *posant-nos d'acord*, que és la primera instància per viure la comunió en la comunitat i en l'Església.

1. Faig silenci en el meu interior...

2. ...sento que estic en la presència del Pare...

3. ...i faig presents (algunes) persones del meu grup o de la meva comunitat de referència ... Demano al Pare que les beneeixi, una per una. I de cada una prenc consciència dels seus dons, del servei que aporta al grup, a la comunitat, tot donant-ne gràcies al Pare. Em sento en comunió amb elles.

4. *(Ara estàs pregant en solitari... Recorda aquest moment de pregària personal quan tinguis ocasió de pregar juntament amb aquestes persones, i sigues conscient de la comunió que tens amb elles. I proposa -per què no?- de tenir una estona de silenci en la qual tots pregueu pel mateix. Sigues un element actiu per "posar-vos d'acord".)*